

Parasha Shoftim שופטים Rechters. Devarim (Deutr) 16:18-21:9

De parasha van deze week begint met het bevel om shoftim v'shotrim aan te stellen, "rechters en ambtenaren" die de wet zullen handhaven. De Torah waarschuwt dat rechters de rechtvaardigheid niet mogen verdraaien, favoritisme mogen tonen of steekpenningen mogen aannemen D'varim (Deutr) 16:19. Als er een soort burgerlijk geschil is, instrueert de Torah de natie om zich te wenden tot de "kohanim", Levieten en rechters die er in die dagen zullen zijn, en u zult navraag doen, en zij zullen u de woorden van oordeel vertellen." D'varim (Deutr) 17:9. Hieruit leiden de wijzen af dat het Sanhedrin, het hoogerechtshof van het Joodse volk, een mix van alle drie de soorten Joden moet bevatten: kohanim, levi'im en Israëel. Wat is het Sanhedrin precies? Wanneer ontstond het en waarom wordt het met een Grieks woord aangeduid?

Zeventig oudsten

In B'midbar (Num) 11 lezen we hoe Mozes het zat was om het volk alleen te leiden en HaShem om hulp vroeg. HaShem antwoorde: "Verzamel voor Mij zeventig mannen van de oudsten van Israël, van wie u weet dat het de oudsten en de beambten van het volk zijn, en u zult hen naar de tent van ontmoeting brengen, en zij zullen daar bij U staan. Ik zal neerkomen en daar met u spreken, en Ik zal de geest die op u is, vermeerderen en die op hen schenken. Dan zullen zij de last van het volk met u dragen, zodat u die niet alleen hoeft te dragen." B'midbar (Num) 11:16-17.

We kunnen hiermee vaststellen dat dit de vroegste oorsprong van het Sanhedrin is, de raad van zeventig rechters die het Joodse volk leiden door meerderheidsregel. Mozes diende aan het hoofd van de raad als nasi "president", waardoor het totale aantal rechters op 71 kwam, wat een 35-35 verdeling in het besluitvormingsproces zou voorkomen. Het Sanhedrin had verschillende rollen en bevoegdheden. Een daarvan was het uitroepen van een nieuwe maand bij de eerste waarneming van een nieuwe maan. Dit zou ook de data van komende feestdagen bepalen. Een andere was het instellen van verschillende "hekkens", aanvullende verboden die ontworpen waren om de integriteit en naleving van de Torah te beschermen. Het Sanhedrin behandelde ook moeilijke civiele zaken, zoals een Hooggerechtshof, en had tevens de macht om doodstraffen te behandelen, hoewel doodstraffen uiterst zeldzaam waren. De Misjna (Makkot 1:10) stelt dat een Sanhedrin die iemand eens in de zeven jaar ter dood veroordeelde, of zelfs maar eens in de zeventig jaar, werd beschreven als een "moorddadige" of "bloederig" Sanhedrin.

Terwijl het Sanhedrin over het algemeen wordt aangeduid als een raad van zeventig oudsten, wordt het op sommige plaatsen beschreven als een raad met 71 of 72 rechters. Sommigen zeggen dat de extra rechter verwijst naar de av beit din de vice-president of "spreker van het huis". Anderen verwijzen naar deze persoon als de mufla, de hoogste rechter die de laatste stem kan uitbrengen of een einde kan maken aan een bepaald debat (zie Shir HaShirim Rabbah 7:3). In de woestijn werd deze rol vervuld door Joshua, de vice-president. Volgens de Zohar (III, 275b) is het in de parasha van deze week Aäron, de hogepriester.

Hoe krijgen we dit alles op een rijtje omdat de verschillende bronnen spreken over het Sanhedrin als zijnde 70, 71 of 72 rechters? Het aantal oudsten was zeker zeventig, daarom wordt het Sanhedrin een rechtbank van zeventig genoemd, plus de nasi, wat neerkomt op 71. Er moeten er 71 zijn om een verdeelde beslissing te voorkomen. Hoe zouden er in dat geval dan 72 kunnen zijn? Dit zou dan toch ook een mogelijkheid voor een splitsing creëren! Ik denk dat het meest waarschijnlijke antwoord is dat de nasi meestal te druk was om het Sanhedrin voor te zitten en de mufla te zijn, dus zijn vice president de av beit dein, was in plaats daarvan om die rol te vervullen. Daarom wordt hij de av beit din genoemd, wat suggereert dat hij de "vader" of het hoofd van de rechtbank is in plaats van de president.

Dat was precies het geval bij Mozes, die Joshua de oudsten liet spreken terwijl hij bezig was met andere zaken. Dit is in lijn met de fundamentele leer dat Mozes de wet van HaShem zou ontvangen, en deze vervolgens aan Joshua zou onderwijzen, en Joshua zou deze vervolgens aan het Sanhedrin van zeventig oudsten onderwijzen. Mozes leidde over het algemeen niet zelf het Sanhedrin, maar liet Joshua in zijn plaats dienen als de mufla. Dit verklaart het incident met Eldad en Meidad dat volgt op de benoeming van het eerste Sanhedrin B'midbar (Num)11.

Herinner uzelf hierbij dat Eldad en Meidad twee leden van het Sanhedrin waren die negatief profeteerden over Mozes, waardoor Joshua naar Mozes rende en hem vertelde wat er was gebeurd. Joshua moest naar Mozes rennen omdat Mozes zelf niet aanwezig was bij het Sanhedrin! Dus terwijl er op een willekeurig moment 72 mensen waren die deel uitmaakten van het Sanhedrin en de macht hadden om een stem uit te brengen, zouden er slechts 71 mensen stemmen tijdens een daadwerkelijke sessie, waarbij de nasi of av beit din was die diende als de mufla.

Dit verklaart ook waarom de nasi en av beit din een zug, "paar", werden genoemd. Het vroegste rabbijnse tijdperk wordt ook wel de tijd van zugot genoemd, toen er altijd één paar van leiders was. Het eerste paar was waarschijnlijk Shimon haTzadik, hij is de laatste van de Knesset HaGedolah, de "Grote Vergadering" van 120 profeten en wijzen die het jodendom in Israël nieuw leven inbliezen aan het begin van het tijdperk van de Tweede Tempel, na de Babylonische ballingschap en Antigonos van Socho. Na hen kwamen Yose ben Yoezer en Yose ben Yochanan. De laatsten van de zugot waren Hillel en Shammai. Vanaf dat moment was de nasi over het algemeen een directe afstammeling van Hillel (die zelf een afstammeling was van koning David), terwijl het ambt van de av beit din aan betekenis lijkt te hebben ingeboet waarmee het tijdperk van zugot ten einde kwam.

Sanhedrin

De term Sanhedrin komt van het Griekse synhedrion, "samenzittend". In het oude Griekenland was het synhedrion een lokale raad van regerende oudsten die zaken bespraken en die regeerden met meerderheidsstemmen. Zoals bijna alles namen de Romeinen deze democratische instelling over van de Grieken. De Griekse historicus Polybius (ca. 200-118 v.Chr.) verwees naar de Romeinse senaat als een synhedrion. En dus beschreven ze toen de Grieken over Israël regeerden, de Joodse raad van oudsten vanzelfsprekend ook als een synhedrion, en deze naam bleef hangen. Josephus schrijft dat de Romeinen in 57 v.Chr. vijf synhedria in Israël oprichtten. Dit is in overeenstemming met de uitspraak van de wijzen dat elke stad een kleiner "Sanhedrin" van 23 rechters mocht hebben. Josephus spreekt ook over een eerdere gerousia in Jeruzalem, een ander Grieks woord voor een regeringsraad die afkomstig is van de Griekse wortel voor "oudsten". De eerste gerousia werd opgericht door de legendarische Lycurgus in Sparta.

In 67 v.Chr. overleed de Hasmoneese koningin van Israël, Salome Alexandra (Shlomtzion). Ze was de zus van de grote Mishnaïsche wijze Shimon ben Shetach, die ook als nasi van het Sanhedrin diende. Helaas was haar echtgenoot de wrede Alexander Yannai, die de rabbijnen had vervolgd en het Sanhedrin had gesloten. Toen hij uit beeld was, nam Salome de teugels over riep de verbannen rabbijnen (inclusief haar broer) terug uit Egypte en heropende het Sanhedrin. Ze wordt ook gecrediteerd voor het instellen van de ketubah. Toen ze stierf vochten haar twee zonen om de troon, wat een nare burgeroorlog veroorzaakte. Omdat ze het conflict niet zelf konden oplossen, nodigden ze de Romeinen uit om te helpen het voor hen op te lossen.

De Romeinse generaal Pompeius (die later Rome zou regeren als onderdeel van het Eerste Triumviraat) had net een oorlog in het nabijgelegen Syrië en Armenië beëindigd. Om een lang verhaal kort te maken: in plaats van het geschil tussen de Hasmonese broers op te lossen, besloot Pompeius Israël voor zichzelf te houden. Na een kort beleg van Jeruzalem in 63 v.Chr. zegevierde Pompeius en ging de Tempel binnen. Hij behandelde zijn nieuwe onderdanen relatief goed en liet hen achter met een semi-autonome regering. Pompeius' generaal Aulus Gabinius verdeelde het voormalige Hasmonese koninkrijk in vijf provincies en richtte in elke provincie een kleinere sanhedrin op, waardoor de autoriteit van de nasi en het Grote Sanhedrin in Jeruzalem tijdelijk werd verminderd. In 37 v.Chr. nam Herodes het over als koning van Judea en probeerde ook waar mogelijk het rabbijnse gezag te onderdrukken. Nadat hij in 4 v.Chr. stierf begon de autoriteit van het Sanhedrin en de nasi langzaam terug te komen. De Romeinen erkenden het Grote Sanhedrin van Jeruzalem als het officiële wetgevende orgaan van Israël, en de nasi als de patriarch en vertegenwoordiger van de Joden.

Tijdens de Grote Opstand werd de toenmalige voorzitter van het Sanhedrin, Shimon ben Gamliel (achterkleinzoon van Hillel), kort voor de verwoesting van de Tempel in 70 n.Chr. door de Romeinen geëxecuteerd. Rabban Yochanan ben Zakkai nam de hoogste functie in zijn plaats over en redde het Sanhedrin van de ondergang. In het bekende verhaal doet Rabban Yochanan alsof hij dood is en wordt hij in een doodskist uit het belegerde Jeruzalem gedragen. Vervolgens gaat hij de Romeinse generaal Vespasianus ontmoeten. In één versie van het verhaal weet Vespasianus al van Rabban Yochanans grootheid en wil hem één wens vervullen. In een andere versie begroet Rabban Yochanan Vespasianus met een "Heil Caesar" en staat Vespasianus op het punt hem te straffen voor verraad voordat er een boodschapper arriveert die zegt dat Vespasianus zojuist tot nieuwe keizer van Rome is gekozen. De onder de indruk zijnde Vespasianus besluit vervolgens Rabban Yochanan één wens te vervullen. De wens is om Yavneh te sparen, want hier was het Sanhedrin eerder naartoe verhuisd (meer hierover hieronder). De wens wordt vervuld.

Interessant genoeg zeggen sommige geleerden dat er in het oude Israël twee Sanhedrins waren: een politieke en een religieuze. Het is dan goed mogelijk dat het hoofd van het politieke Sanhedrin de nasi was, terwijl het hoofd van het religieuze Sanhedrin, of beit din, de av beit din was vandaar de noodzaak voor zugot, paren. Dit kan ook verklaren waarom het Sanhedrin soms wordt beschreven als bijeenkomend in de lishkat hagazit van de Tempel, "hal van gehouwen steen", en andere keren in de lishkat parhedrin, "hal van de hogepriester". Sommigen geloven dat het politieke Sanhedrin altijd werd geleid door de hogepriester, die ook diende als nasi, vandaar ook de bijeenkomsten in zijn vertrekken. De term parhedrin lijkt afkomstig te zijn van een Romeinse titel voor een gekozen functionaris. Volgens deze theorie hield het politieke Sanhedrin op te bestaan toen de Tempel werd

verwoest en de autonomie van Judea ten einde kwam. Het religieuze Sanhedrin, of beit din bleef in Yavneh functioneren, nu met zowel een nasi als een av beit din! Deze theorie verklaart mogelijk ook waarom het paar voortaan niet langer een “zug” werd genoemd en het tijdperk van de zugot als voorbij werd beschouwd.

Het laatste Sanhedrin

Tien jaar na de Grote Opstand toen de zaken enigszins tot rust waren gekomen, werd de post van nasi opnieuw ingevuld door een afstammeling van Hillel, Rabban Gamliel II. Hij verplaatste het Sanhedrin naar een nieuwe locatie, de stad Usha in Galilea. Voor het einde van zijn ambtstermijn moest Rabban Gamliel het Sanhedrin opnieuw terugverplaatsen naar Yavneh.

Het Sanhedrin werd ontbonden tijdens de Bar Kochva-opstand en werd vervolgens rond 142 n.Chr. hervormd in Usha onder leiding van Rabban Shimon ben Gamliel II. Zijn zoon was de grote Rabbi Yehuda haNasi, die tevens de samensteller van de Misjna is. Het Sanhedrin zou nog meerdere keren van plaats naar plaats verhuizen voordat het rond 193 n.Chr. een permanent onderkomen vond in Tiberias. Helaas verloor het hof langzaam aan macht en aanzien en werd zijn gezag steeds meer ingeperkt door de Romeinse heersers. Uiteindelijk verbood keizer Theodosius I het Sanhedrin rond 380 n.Chr. Het was toen dat Hillel II, de nasi, de Joodse kalender definitief vastlegde, zodat de nieuwe maanden niet langer afhankelijk waren van de proclamatie van het Sanhedrin. Dit wordt beschouwd als het laatste edict van het Sanhedrin.

Het ambt van nasi als vertegenwoordiger van de Joden bleef nog een tijdje bestaan, en af en toe vonden er geheime bijeenkomsten van het Sanhedrin plaats. Rond 429 n.Chr. verbood Theodosius II formeel ook het ambt van de nasi, en liet de traditionele belasting die op Joden werd geheven om de nasi te ondersteunen veranderen. Hij veranderde het in een belasting om zijn eigen koninklijke schatkist te ondersteunen. De laatste president was Gamliel VI. Veel Joden migreerden over de grens naar het Perzische Sassanidische Rijk, waar de koning destijds, Bahram V, de zoon was van een Joodse koningin, Shushandukht. Shushandukht (ca. 380-430 n.Chr.) werd geboren in Perzië, als dochter van de Resh Galuta (Exilarch), een titel die in deze periode was gereserveerd voor de opperrabbin en officiële leider van de Joden in de diaspora. Er is weinig bekend over haar vroege leven. Ze trouwde met de Sassanidische koning Yazdegerd I en gaf hem twee zonen, Shapur IV en Bahram V (ca. 406-438 n.Chr.). Yazdegerd en Shapur werden vermoord, wat leidde tot een korte burgeroorlog die eindigde met Bahram die met succes de troon besteeg. Bahram V regeerde vervolgens bijna twee decennia als Sjah van Iran.

Gouden munten met de afbeelding van de Iraanse Sjah Bahram.

Helaas duurde het niet lang na Bahram en Shushandukht voordat de vervolgingen tegen de Joden in het Sassanidische rijk opnieuw begonnen. In 469 n.Chr. sloot koning Peroz I alle Joodse academies en onderdrukte hij de rabbijnse autoriteiten. Deze ontwikkeling was deels verantwoordelijk voor het einde van de Talmudische periode. Interessant genoeg was de Joodse leider (reish galuta) in Sassania destijds Mar Zutra II, die uiteindelijk in 495 n.Chr. een opstand organiseerde en erin slaagde een

onafhankelijke Joodse staat in Mahoza (stad aan de rivier de Tigris, aan de oever van de Nahar Malka, een van de kanalen die de Eufraat met de Tigris verbinden) te vestigen! De staat overleefde zeven jaar voordat deze door de Perzen werd verpletterd. Mar Zutra II werd gekruisigd. Zijn zoon Mar Zutra III, volgens de legende geboren op dezelfde dag dat zijn vader werd vermoord, werd gered en naar Israël gebracht. Toen hij 18 was geworden werd Mar Zutra III benoemd tot reish pirka, het hoofd van een onlangs opnieuw opgericht, geheim Sanhedrin in Tiberias dat niet lang standhield. Sindsdien bestaat het Sanhedrin niet meer, hoewel verschillende groepen rabbijnen in het verleden tevergeefs het hebben geprobeerd het opnieuw op te richten.

Wie is een "Rabbi"?

Een van de rollen van het Sanhedrin was om smichah, "wijding", van nieuwe rabbijnen te faciliteren. Deze ceremonie kon alleen worden uitgevoerd als er een Sanhedrin aanwezig was, en alleen in het land Israël. Dit is ook de reden waarom de wijzen van de Babylonische Talmud niet "rabbi" worden genoemd, maar gewoon "rav". Als u bijvoorbeeld over "Rabbi Yehudah" leest zonder enige andere beschrijving, dan gaat het waarschijnlijk over Rabbi Yehudah bar Ilai, een leerling van Rabbi Akiva, die werd gewijd tijdens de Bar Kochva-opstand (Yevamot 62b). Als u echter over "Rav Yehudah" leest, dan verwijst dit hoogstwaarschijnlijk naar de Babylonische wijze Yehudah ben Ezekiel. Hij werd niet "rabbi" genoemd, omdat hij niet uit Israël kwam en geen formele smichah ontving.

Nadat het Sanhedrin aan het einde van de vierde eeuw werd opgeheven, was er geen officiële wijding van nieuwe rabbijnen meer mogelijk. De overgrote meerderheid van de Joodse leiders ging door het leven onder de titel "rav", want de Wijzen stellen dat elke leraar van het Jodendom deze titel mag dragen (zie bijvoorbeeld Avot 6:3). De term "rabbi" begon pas in de 13e en 14e eeuw terug te komen, om te beginnen in Europa. Dit was een reactie op de eerste universiteiten die graden en titels verleenden. Asjkenazische instellingen begonnen hetzelfde te doen, door wijding gelijk te stellen aan een universitaire afstudeerrichting en de titel "rabbi" te verlenen. Sefardische autoriteiten verwierpen deze ontwikkeling over het algemeen en weigerden de titel "rabbi" te gebruiken. Lange tijd daarna bleven Sefardis de titel rav, of chacham, "wijze" gebruiken. Uiteindelijk werd de term "rabbi" wijdverspreid genoeg dat Sefardis deze ook gingen gebruiken. Dit werd verder ondersteund door een Sefardische poging om het oude Sanhedrin nieuw leven in te blazen.

In 1538 verzamelde Rabbi Yakov Berav (1474-1546) vijftientig rabbijnen in Tzfat om het Sanhedrin opnieuw op te richten. Berav werd geboren in Toledo, Spanje en vestigde zich in Fez, Marokko na de verdrijving van 1492. Hij werd de opperrabbin van Fez, maar vertrok uiteindelijk en belandde in Egypte. In 1535, nadat hij zeer rijk was geworden, vestigde hij zich in Tzfat dat een bloeiende Joodse gemeenschap had dankzij het werk van Rav Yosef Saragossi. Om een aantal redenen (vooral om de terugkeer van de bekeerden in de Joodse gemeenschap te vergemakkelijken) wilde Berav het Sanhedrin terugbrengen. De Joodse wet stelt dat als een grote groep rabbijnen in het Heilige Land unaniem akkoord gaat met het verlenen van smichah aan een waardig individu, de ceremonie kan worden uitgevoerd en het wijdingsproces kan worden hervat (zie Mishneh Torah, Hilchot Sanhedrin 4:11). Die persoon zou officieel een "rabbijn" zijn en zou vervolgens weer andere rabbijnen kunnen wijden. Berav verzamelde vijftientig vooraanstaande wijzen die er allemaal mee instemden hem aan te stellen als hoofd van een nieuw Sanhedrin. Berav werd zo de eerste officiële "rabbijn" in duizend jaar. Of dat dacht hij.

De opperrabbin van Jeruzalem destijds, de Ralbach (Rabbi Levi ibn Habib) was niet geamuseerd. Hij ging dus ook niet akkoord met Beravs plan, wat betekende dat er geen unaniem besluit was in het Heilige Land om het Sanhedrin nieuw leven in te blazen was. Berav reageerde door te zeggen dat volledige unanimiteit onmogelijk is; de wet vereist slechts een meerderheid. Ralbach wees er vervolgens op dat als het Sanhedrin echt was opgericht, ze de nieuwe maanden zouden moeten gaan uitroepen op basis van de waarneming van de nieuwe maan, wat ze niet deden waardoor hun vermeende "Sanhedrin" automatisch ongeldig zou worden. Berav was het daar niet mee eens en zag geen reden waarom het Sanhedrin zich met kalenderkwesties moest bezighouden. Hij dacht dat hij de Ralbach tevreden kon stellen door hem de eerste te maken die smichah ontving. In plaats daarvan vatte Ralbach het op als een belediging.

De Turken echter waren ook niet blij met Berav en beschuldigden hem ervan een plan te smeden om een Joods koninkrijk te herstellen en de Turkse overheersing omver te werpen. Uit angst voor zijn leven en vrijheid moest Berav terugvluchten naar Egypte. Maar voordat hij dat deed zorgde hij ervoor dat hij Rabbi Yosef Karo (die de Shulchan Arukh componeerde) en Rabbi Moshe di Trani en mogelijk nog een aantal anderen tot priester wijdde. Deze rabbijnen wijdde vervolgens andere rabbijnen. Rabbi Karo wijdde Rabbi Moshe Alshich, die vervolgens Rabbi Chaim Vital, (voornaamste discipel van de Arizal) tot priester wijdde. Nu al deze Sefardische autoriteiten een smichah kregen en "rabbijn" werden genoemd, werd de titel steeds wijdverbreider zelfs onder hen die geen enkele band hadden met het spoedig ter ziele gegane Sanhedrin van Berav.

Tegenwoordig is de term "rabbi" de norm geworden, zelfs onder denominaties en gemeenten die niet halachisch zijn, en soms zelfs niet theïstisch (het geloof in een god of goden als hogere macht)! Het volstaat denk ik dan ook om te zeggen dat de titel niet meer zoveel gewicht heeft als vroeger. Misschien is het de moeite waard om een lering te noemen aan het einde van Tosefta Eduyot die stelt dat de titel "rabbi" een geweldige is, en nog groter is de titel "rabban", maar de allergrootste titel is dat je er gewoon met je naam naar verwijst. Je titel is niet wat je groot zou moeten maken; je eigen naam zou groot moeten zijn! We zien inderdaad dat de grootste wijzen, zoals Hillel en Shammai, helemaal geen titel hadden.

Een nieuw Sanhedrin?

De Midrasj (Yalkut Shimoni , Jesaja 429) vat de late geschiedenis van het Sanhedrin samen:

“(Want Hij heeft degenen die hoog wonen, de verheven stad, neergehaald) en heeft haar vernederd, heeft haar zelfs tot op de grond toe vernederd, heeft haar tot stof gemaakt.” Y’shayahu (Jes) 26:5. Rabbi Yochanan zei: “Het Sanhedrin ging door tien ballingschappen: van lishkat hagazit (hal van gehouwen steen) naar de “markten”, en van de “markten” naar Jeruzalem. Van Jeruzalem naar Yavneh, en van Yavneh naar Usha. Van Usha naar Shafra'am, en van Shafra'am naar Beit She'arim. Van Beit She'arim naar Tzipori, en van Tzipori naar Tiberias, wat de “laagste” van allemaal is... en van daaruit is het bestemd om verlost te worden, zoals geschreven staat: ‘Schud uw stof af, sta op...’” Y’shayahu (Jes) 52:2.

De Midrasj zegt dat het Sanhedrin eerst zijn plek in het Tempelcomplex verliet en bijeen zou komen op de markten van de Tempelberg. De Talmud (Shabbat 15a) voegt eraan toe dat dit veertig jaar voor de verwoesting van de Tempel gebeurde, toen de Romeinen het Sanhedrin zijn bevoegdheid ontnamen

om kapitale zaken te berechten. Het Sanhedrin werd toen verder van de Tempelberg verwijderd en elders in de stad Jeruzalem bijeengeroepen. Enige tijd voor de verwoesting van de Tempel verhuisde het naar Yavneh, vervolgens naar Usha en een aantal andere plaatsen voor zijn laatste locatie in Tiberias. Vervolgens wordt geprofeteerd, op basis van verzen in Jesaja, dat het nieuwe Sanhedrin opnieuw zal worden opgericht in de tijd van Mashiach specifiek vanuit Tiberias, waar het voor het laatst bijeenkwam.

Tegenwoordig zijn alle rabbijnse autoriteiten het erover eens dat we in de “voetsporen van Mashiach” leven. En dus na vele jaren van beraadslaging en planning, kwam in 2004 een grote groep rabbijnen bijeen in Tiberias om het Sanhedrin opnieuw op te richten. Omdat de wet vereist dat een meerderheid van de Israëliische rabbijnen akkoord moet gaan met een dergelijke stap, werd er allereerst een grote marketingcampagne gelanceerd, waarbij meer dan 50.000 pamfletten naar de Israëliische rabbijnen werden verspreid. Zowel de hoogste Ashkenazi als Sefardische gedolim (grote rabbijnen) destijds, respectievelijk Rav Elyashiv en Rav Ovadia, stemden in met het opnieuw instellen van smichah en kwamen overeen wie de eerste wijding zou krijgen, hoewel ze niet openlijk hun steun uitspraken voor een nieuw Sanhedrin, en ook niet veel over het hele initiatief in het openbaar spraken.

De eerste persoon die de smichah kreeg was Rabbi Moshe Halberstam (1932-2006). Rabbi Halberstam werd gekozen omdat hij een gerenommeerd geleerde en rosh yeshiva was, en belangrijker nog omdat hij een zeldzaam symbool van eenheid was die geweldige relaties had binnen zijn ultraorthodoxe gemeenschap en met de bredere moderne orthodoxe en religieuze zionistische wereld. Rabbi Halberstam accepteerde de wijding, hoewel niet zonder grote controverse binnen de chassidische gemeenschappen waar hij deel van uitmaakte. Vervolgens wijdde hij Rabbi Dov Levanoni (1922-2019), waarna hij niets meer te maken had met het initiatief. Rabbi Levanoni was een Holocaustoverlevende en een ouderling binnen Chabad, en 's werelds beste expert op het gebied van de Tempel. Rabbi Levanoni wijdde vervolgens Rabbi Tzvi Idan, een uitgesproken activist die nog steeds streeft naar het vergroten van de Joodse soevereiniteit over de Tempelberg.

Het was Rabbi Tzvi Idan die in oktober 2004 meer dan 100 rabbijnen in Tiberias bijeenbracht om het Sanhedrin formeel te herstellen. Hij wijdde 70 rabbijnen en zij benoemden hem tot tijdelijke nasi. Ongeveer een jaar later koos het Sanhedrin unaniem Rabbi Adin Steinsaltz (1937-2020) als de nieuwe nasi. Hij accepteerde dit met tegenzin, en zei dat hij slechts een overgangsfiguur zou zijn, en trad uiteindelijk af in 2008. Het nieuwe "Sanhedrin" heeft weinig acceptatie of erkenning gekregen en heeft helemaal niet veel kunnen bereiken. We moeten blijven wachten tot Mashiach zelf komt en de oude raad van oudsten die zo lang geleden met Mozes begon, op de juiste manier herstelt.

Jaäcov Noorland talmid van Rabbi J. de Leeuwe.